

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

יישחט (ה. טו)

מובא במדרש 'אור האפילה' לרבינו נתנאל בן ישעיה זצ"ל, וז"ל: הטעם הזה אשר על יושחט נקרא שלשלת ונקרא גם מרעם, לפי שהשחט צריך כונה בקדשים וזה היה הראשון ששחט אהרן ולכן רעד ופחד ונתרתת שמא ישנה משהו במחשבה לפי שעדיין לא הורגל לגשת לעבודה והכרחי שיגש בקרבן ואותו הקרבן מלואים הוא לו, עכ"ל.

דבר יסודי לחיים למדנו ממדרש זה. כשמתחיל אדם דבר כל שהוא בחייו, מכיון שלא הורגל בו קשה הוא לו, ויתכן שאפילו ירעד וירתת גופו, על אף שרצונו רב מאוד לעשותו. ואפשר שזהו הטעם, למה שדרשו חז"ל בגמרא (סוטה מז.) 'יחן המקום על יושביו, על אנשי יריחו, שהיו מימיהם רעים ועקב זאת הארץ שכלה יושביה לקברם, ואף על פי כן לא חשבו לעזוב את העיר והיו אומרים מושב העיר טוב, אלא בקשו מהנביא אלישע שירפא את מימיהם. שזהו כוחו של הרגל שאפילו מסכנים חייהם לא ישנו מקום הרגל חיותם.

ושמעתי פעם מחכם אחד שהביא מספרי המוסר לימוד כמה הוא כוחו של הרגל. אדם בוכה כשהוא נולד וכן בוכה הוא כשהוא נפטר לבית עולמו, מדוע? אם לא טוב לו בעולם הזה, למה הוא בוכה כשנפטר, ואם טוב לו בעולם הזה, למה בוכה הוא כשבא לעולם? אלא בוכה הוא היות ושינוי לו את הרגלו, עד שהתרגל לחיות בבטן אמו הנה מוציאים אותו כעת החוצה לחיים חדשים, ועד שהתרגל לחיי עולם הזה, צריך הוא לעבור לחיים חדשים.

ודוגמא קטנה נזכיר כאן: אדם שרגיל לקום מידי יום בשעה שש, אם ירצה לקום חצי שעה קודם בלבד, יקשה לו דבר מאוד. ולעומת זאת אם ירגיל עצמו לקום השכם מאוד מידי יום ביומו, גם אם יישן מאוחר מאוד יתעורר בשעה שרגיל ליעור בה בכל יום היות וכך הורגל גופו. וכשהייתי אצל אחד הזקנים אמר לי בדרך אגב שכבר שמונים שנה הוא קם בכל יום (בלילה) בשעה שתיים ללמוד וכו', והדברים ידועים.

וכי"ז באדם גדול בעל דעה והשכל שכל טרחתו ועמלו לטובתו הוא, ובכל זאת קשה לו מאוד לשנות הרגליו. על אחת כמה וכמה כשמדובר בילדים רכים טף ועוללים, כאשר הורגלו לחיות בצורת התנהלות ובדרך חיים מסויימת, כמה יהיה קשה להם הדבר מאוד לשנותו. ועל כן החכם עיניו בראשו ורואה דבר מראשיתו, להרגיל בני ביתו עוד בעודן עוללים, להיות מן הזריזין ומן הזוהירין במצוות האלדים. לקום השכם בכל יום להתארגן ולזדרז בכל ענייניהם, להיות מן הראשונים במוסדות החינוך. לסדר את היום לפי שעות זמנים, להכנת שיעורים, ארוחת צהריים זמן למשחק זמן ללימוד. עמ"נ שיתרגלו לא לבזבז את זמנם לריק שהבטלה מביאה לידי שעמום והשעמום מביא לידי

וגם כאשר הורגל האדם באיזה עניין שאינו ראוי, יכול לגבור על הרגלו ע"י כח הרצון אם ירצה באמת! אך צריך האדם לעורר את כח הרצון בלבו. וכיצד יעשה זאת? אם ישתמש באמצעים שונים אשר ימשכו אותו לאותו עניין שחפץ להשיג, אזי יהיה קל לו לגבור על הרגלו. ודוגמא לזאת, ילד שבכל יום קשה לו לקום בבוקר אם יבטיחו לו פרס או שיפסיד את יום הטיוול, הוא יקום בזריזות ולא יאחר, היות ואינו חפץ להפסיד דבר זה. וע"כ אמר התנא באבות (פ"ב מ"א) 'יהוי מחשב שכר מצוה כנגד הפסדה'. כי ע"י שיחשב זאת יתעורר בו כח הרצון לעשות רצון יוצרו, אכ"י.

פניני הלכה

הגבחת השולחן באמירת דיינו

זה לשון מהרי"ץ באגדתא דפסחא: **המנהג כשאומרים בהגדה דיינו, מגביהין** (כל מסובין, פע"ח) **השולחן בכל פרט ופרט, וצריך לתת טעם.**

ומצאתי בספר המוסר וז"ל, ויגביה והקערה (היינו למנהגם ששמים את כל הדברים בקערה, אך למנהגינו שהכל על שולחן מגביהין השולחן, פע"ח) על ראש התינוק, הגבהה זו רמו להגבהת כנסת ישראל, עם החתן שוא תפארת ישראל עכ"ל [וכן כתב הרי"ף]. הנה הרב ע"ה פתח לנו הדרך ישכון אור, והוא ע"פ קבלת האר"י ז"ל שכתב כי תינוק הוא בזעיר אנפין בבחינת וי קצוות שלנו בזמן היניקה, והן הן דברי התיקונים דף קמ"ו ע"א וז"ל, אמר רבי שמעון ודאי דא איהו תינוק יונק משדי אמו וכו'. וידוע בדברי הרב (האר"י, פע"ח) ז"ל ומביאו בספר קב הישר, שהמספר בלילה הזה ביציאת מצרים ובניסים שנעשו, מקשט לשכינה הנקראת פסח, גימטריא אדניי אלהים עם ג' אותיות, וזהו שרמו המגיד באמרו וכל המאריך לספר ביציאת מצרים וכו' שהוא מלשון ספ"קיות ובהירות יע"ש. ולזה בפרטים אלו שבהם מרבה להגיד שבחיו וניסיו יתברך, מקשט לשכינה, ובוה נעשה היחוד אמיץ, ונשפעים עליהם מוחי אבא ואמא ועלייתם עד שם. וכתב הרב כי דיינו מספרו יסוד, וט"ו דיינו הם במספר י"ה שהם אר"י שמהן באים המוחין, והוא מספר ט"ו יסודות שבהן פרצופים וכו' ע"ש, ולזה אמר בספר המוסר מגביהין אות על ראש התינוק, כי עלתה מעלה מעלה ותג"ד לבית אמה ובת קמה באמה, והבן. ומכאן תבין ותשכיל כוחן של ראשונים קדמונינו ע"ה ומנהגותיהם, עכ"ל.

ברכת יישר כח גדול!! שלוחה להני תרי אינשי דמעלי צניעי

הרב שילה יגאלי והרב צביאל כהן הי"ו

על עזרתם הרבה לקידום הת"ת.

יה"ר שיראו ברכה במעשה ידיהם וחפץ ה' בידם יצלח, אכ"ר.

מֶרֶן נְשִׂיא הַמוֹסְדוֹת

הרב הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

פתרונות לשבת 'ויקרא'

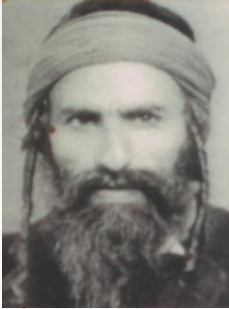
אחודה חידה! כל השוחט קרבנו כאלו הקריב
עצמו ופותחין לו הרקיע כדי לקבל קרבנו (ילקוט
מדרש תימן)
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב יחיאל נחום זצ"ל.
הזוכה בהגרלה: יהודה הלוי.

אזורה חיה!

מצא מה לכאורה יש טעות
באחד מהחידושים בעלון
והוא צ"ע על מי שכתבו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

כתוב בתורה בפרשת ראה [דברים פרק ט"ז], נְשִׂמוּר אֶת חֲדָשׁ הָאֶבְיָב, וְעִשְׂתֶּן פֶּסַח לַיְיָ אֱלֹהֵיכֶם, כִּי בְחַדְשׁ הָאֶבְיָב הוֹצִיאָה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מֵמִצְרַיִם לְיִלְהָה. זהו הפסוק הראשון. אח"כ הפסוק השני, וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיְיָ אֱלֹהֵיכֶם צֹאן וּבָקָר, בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשֶׁכֶן שְׁמוֹ שָׁם. ובפסוק השלישי כתוב, לֹא תֹאכַל עִלְיוֹ חֲמִץ, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עִלְיוֹ מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי, כִּי בְחַפְזוֹ יִצְאָתָּה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכָּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

כידוע, רבינו זכריה הרופא בנימוקיו על הרמב"ם בכת"י [הלי חמץ ומצה, פרק ח' הלכה כ', הבאתי דבריו בפע"ח דף שני"ח] כותב, שמפסוק זה לומדים את עניין הבציעה על מצה ומחצה בכל שבעת ימי הפסח. ומי שבקי במנהגים, בעיקר אלו הם ההולכים בדרכו של מהרי"ץ זיע"א אבל לא דווקא הם, מקובל אצלם מדורי דורות איש מפי איש, שלא רק שבילי הסדר בוצעים על מצה ומחצה, דהיינו שישנו ילחם עוני של פרוסה המצרפים אותה לילחם משנה' [עיי' ברכות דף ט"ל:], אלא כך עושים גם במשך כל שבעת ימי הפסח. ומקור הדבר יוצא מתוך פסוק מפורש, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עִלְיוֹ מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי. חז"ל דורשים במסכת פסחים [דף קט"ו:]: מהמלים לָחֶם עֲנִי, מה דרכו של-עני בפרוטה, אף כאן בפרוטה.

חז"ל בגמרא פסחים ובספרי [ראה, אות ל',] ובמכילתא [בא, פרשה י',] ובמדרש הגדול, למדו הרבה לימודים מפסוק זה, וזהו אחד מהלימודים. ישנם לימודים אחרים, או ילחם שעונים עליו דברים הרבה, או יפרט לחלוט ואשישה, או ימה עני מסיק ואשתו אופה, אף כאן הוא מסיק ואשתו אופה, לפי פרוש רש"י והרשב"ם [שם] מפה לומדים, שצריך לאפות את המצה בזריזות. כמו שלעני אין פנאי, הוא בא רעב, ולכן הוא עוזר לאשתו לאפות. הוא אומר לה, את תאפי, ואני בינתיים אכין את התנור. כי אם היא תעשה זאת לבד, הדבר יקח הרבה זמן. ויש מפרשים, שמפה הלימוד, שהאדם בעצמו צריך להשתתף ולעסוק בעשיית המצה. דהיינו זהו חיוב מצוה, יהוא מסיק. אי"כ אנו גם מתנהגים כאילו אנחנו עניים.

אבל כעת נעסוק בעיקר על הלימוד, מה דרכו של-עני בפרוטה, אף כאן בפרוטה. דהיינו, המצררים הביאו לאבותינו לאכול מצה. עוד לפני שיצאנו ממצרים, כבר היה מצה. הרי אנו אומרים בהגדה, הא לחמא עניא דאכלו אבהונא דנפקו מארעא דמצרים, כבר במצרים היו מצות. כיון שהמצה אינה מתעכלת מהר, רצו המצררים לחסוך מעצמם הוצאות, לכן נתנו לאבותינו לאכול מצה, שהיא שוהה הרבה זמן בבטן, אינה מתעכלת מהר, והאדם אינו מרגיש את עצמו רעב. אבל גם מבחינת הכמות, הם נתנו לנו בעניות. כלומר, גם מבחינת הלחם עצמו, וגם מבחינת הכמות, הם לא נתנו לחם שלם, אלא חצי, בדרך עניות ושפלות, בדרך של בזיון. אי"כ בכדי שנדע את המצב שהיה לנו, שיעבדים היינו במצרים, לכן אנו עושים זכר לזה ע"י שפורסים את המצה למחצה. ואנחנו נוהגים כך בכל שבעת ימי הפסח, והדבר נלמד מהפסוק הזה, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עִלְיוֹ מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי, כדבר האמור.

על עניין זה, ישנה לכאורה קושיא גדולה, וכבר עמד עליה רבינו שרירא גאון בתשובה [שע"ת סימן רכ"ב, אוצר הגאונים למסכת ברכות חלק התשובות דף פ"ט]. הוא כותב, שעניין ילחם עוני הוא רק בלילה, אבל ביום אסור לעשות כן, כיון שחייב ילחם משנה'. הרי לפי הרבה קדמונים, התוספות במסכת ביצה מביאים בזה מחלוקת [עיי' תוסי מסכת פסחים דף קט"ו ע"א ד"ה מה, ויש מביאים ראיה לזה ממסכת ביצה דף ל"ז ע"ב], האם ביו"ט ירד מן, או שלא? והם נוקטים, שגם ביו"ט לא ירד מן, כמו בשבת, והיה לחם משנה מערב יו"ט, לכן צריך שיהיה לחם משנה גם ביו"ט.

מהנעשה בת"ת

אומר רב שרירא גאון, שביום חייב שיהיה לחם משנה. זה לשונו, הלכה רוחת בכל מקום, שאין בוצעין בשבת ויו"ט, אלא על שני ככרות. ובליל פסח על אחת וחצי, והם כמו שתי ככרות משום לחם עוני. הוא אומר בדיוק הפוך ממה שאנו אומרים, לדבריו הפסוק אומר תֹּאכַל עִלְיוֹ מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי, 'עליו היינו על הפסח, עליו אוכלים לחם עוני, וזה רק בלילה, אי"כ לפי דבריו מפורש, שעניין לחם עוני הוא רק בלילה. אבל אנחנו אומרים, שזה גם ביום, בסעודת יום טוב, וגם בחול המועד. אמנם לגבי חול המועד, רב שרירא גאון לא מתווכח. כי זה לא נורא, בלאו הכי אין דין של לחם משנה בחו"מ, זהו אינו יו"ט, אי"כ שיהיה כך או שלא. אבל ביו"ט עצמו, ביום, לדבריו חובה שיהיה לחם משנה, שהרי כתוב במפורש תֹּאכַל עִלְיוֹ. 'עליו היינו, על קרבן פסח. הרי הפסוק אומר, לֹא תֹאכַל עִלְיוֹ חֲמִץ, דורשת הגמרא [פסחים דף כ"ח ע"ב], לֹא תֹאכַל הַפֶּסַח, ועדיין חמץ קיים. מכאן למדנו, שביעור חמץ מן התורה הוא משעה ששית, מחצי היום שזה בסוף השעה הששית. מחצי יום, אסור שיהיה חמץ, שנאמר יל תאכל עליו, על קרבן פסח, 'חמץ'. ממשך רב שרירא גאון ואומר, אי"כ ישבעה ימים תאכל עליו, היינו על הקרבן פסח, וזהו ילחם עוני, ומתי זמן אכילת קרבן פסח? בלילה. הרי זמן אכילת קרבן פסח אינו במשך שבעת ימי החג, אלא רק בליל פסח.

המשך המאמר בעה"ת בל"ג בשבוע הבא

עריכת ליל
הסדר בגניס

לרפואת
אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי
נשמת. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022.

מחידושי רבותינו

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

הסיבה על מטה זכרית

נהגו אבותינו להסב באופן מרווח ונוח מאוד, דהיינו שיושבים על גבי מטה ומגביה רגליו עליה, ונשען בצד שמאלו על גבי כרים קשים המיוחדים לישיבה זו.

ודרך ישיבה והסבה זאת היו עושים בכל ימות השנה ובפרט בזמן התכזינה כשהיו לועסים עלי היקאתי. וישיבה זאת היתה גם בחג הפסח ובפרט בליל הסדר כשהיו צריכים להסב באכילתם ושתיתם לצורך קיום המצוות. ולצורך הסבה זאת, הזקנות היו מכינות כריות קשות מאוד, עיי דחיסה בדוחק רב בלוי בגדים לתוך כיס המיועד לכריות אלו (מרב קשיתון אם נופלות על אדם, הן מכאיבות). ועליהם היו נשענים. וגם כיום בארץ ישראל המשיכו זקנות בהכנת כריות אלו לצורך התכזינה ובפרט השתמשו בהם לחג הפסח.

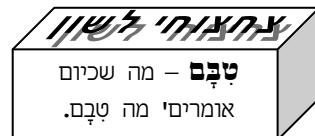
וידבר ה' אל משה לאמר, עו את אהרן ואת בניו לאמר, זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו (ו. א-ב)

פירש רש"י ז"ל: צו לשון זירוז. יש לדעת מה צורך יש כאן לזירוז. ולפי הנראה לענ"ד, ידועה שמדת אהרן מידת החסד, והקב"ה רצה לעלות את ישראל על כל האומות. ולפי שראה אהרן ברוח הקדש שעתידים להיות בגלות המר והנמהר, בזויים דחופים וסחופים ועניים, כשל כוחו. ולפיכך צוה הקב"ה לזרו את אהרן מדת החסד, שעל ידו מתעלים ישראל על האומות בקרבן העולה. וזהו שאמר **היא העלה**, היא המעלה אותם בזמן שבית המקדש קיים. **על מוקדה על המזבח** ולכך באה המי"ם זעירא, להורות על מיעוט העולה והמלכות מהם בזמן החרב, ונשאר אותיות **והדק**, שאומות העולם מייסרים את ישראל הדק היטיב עד לכלה, בגלות הנמשל ללילה וזהו **כל הלילה**.

ומה תקנה יש להם, זו מצות הצדקה, שהיא מעולה על המצות, והיא המעלה אותם מן הגלות, כמו שאמרו בגלות מצרים (סוטה יא): בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל ממצרים. ומה צדקה היו עושים, היו שופתות שתי קדרות, אחת של דגים ואחת של חמין, ובאות ורוחצות את בעליהן, וסכות אותם ומאכילות אותם ומשקין אותן. וכמאמר חז"ל (שבת קלט.) שאין נגאלין אלא בזכות הצדקה, שנאמר (ישעיה א. כז) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. וגם צדקה במספר קטן, עולה **מלכות** במספר קטן. ועוד, [העלה] ראשי תיבות הכנס עניים לביתך האכילם. אי נמי, האכל עניים לחם השקם. ולכן צריכין לעשות צדקה מעולה, להשיב המי"ם על מכוונה, היינו המלכות שנאמר בצדקה תיכונני, שהיא גימטריא **מוקדה** והמי"ם מליאה ועם האותיות. וזהו **עד הבוקר**, עד שיזריח עלינו אורו [של] משיח צדקנו. אח"כ **ואש המזבח תוקד בו** ולא תכבה שאין אחריו גלות.

וישחט ויקח משה את הדם ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו וגו' (ת. טו)

כתב הרב ימעט צריי, ז"ל: תלת וישחט בפרשת צו, אחד ברביע (כאן) וחד **באתנח** (לקמן, יט) וחד **בשלשת** (לקמן, כג) וסימנך **רא"ש**. לרמוז על דרכו של אדם והנהגתו, בין שיהיה עמל ויגע רובץ, כי תרגום של רובץ תחת משאו (שמות כג. ה) רביע תחות טועניה, לטרוח על גלימה ולגימה, בין שיהיה נח ושוקט בביתו, בין שיהיה מדוכה ביסורין כשברי השלשת. והנה אחריה סגולתא, שהוא חביב לפניו יתברך כענין שנאמר (שם יט. ה) והייתם לי סגולה מכל העמים. ועל רביע תחות טועניה, יאמר ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאתי (תילים כה. יח). ועל **האתנח**, אם מקיים כל התורה מאלי"ף ועד תי"ן, שהיא רמז **א"ת**, אזי הוא **נח**, זהו העושה נחת רוח ליוצרו במעשים טובים. ואם לאו, יהיה הסימן למפרע רחמנא ליצלן **שא"ר** יתירא, והבן. ('עולת שלמה' למהר"י בדיחי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

אשרי משכיל אל דל

משפחת צוביירי היו סוחרים בסיטונאות בכל דברי מכולת ותבלינים בתימן. בשנת תרפ"ה היה שטפון גדול, אשר השמיד את כל סחורתם. מפני כך נסע האח הגדול הרב יוסף צוביירי לעדן ומשם לאדיס אבבה שבארץ כוש, לחפש מחיה לשני ילדיו ישראל ועזרא. משם נסע לאסמרא אריטריאה שתחת שלטון איטליה ועבד בצורפות. בבית משפחת צוביירי אשר נשאר בתימן, היה משבר עניות דקה מן הדקה. בפרוס חג הסוכות, היות ולא היתה ברירה מכר יצחק אחיו הקטן של הרב יוסף את הטלית של אחיו הגדול הרב יוסף, אשר קנה אותה לחתונתו מארץ ישראל, למר אברהם בן יוסף אלשיך בשנים עשר ריאל, שהיה סכום נכבד. כיום שמחת תורה כשראה יצחק צוביירי את אברהם אלשיך עטור בטלית היפה, כאב לו מאוד מאוד. על כן התחרט על המכירה ותבע את אברהם אלשיך למשפט בבית הדין אצל הרב יחיא יצחק הלוי זצ"ל רבה הראשי של תימן, ששייב לו את הטלית בטענה שהיא לא רכוש הפרטי אלא של אחיו ואוי לו אם אחיו ידע מהעניין. הרב יחיא יצחק הלוי אמר ליצחק צוביירי, 'אבל אתה מכרת כדון וכהלכה, אתה לא ילד קטן, אתה כבר בן עשרים, והמכירה חוקית'. השיב יצחק, 'נכון, מכרתי מתוך דוחק כדי להציל חיי שעה בערב החג. בעל הטלית נמצא רחוק בארץ כוש בעיר אדיס אבבה, ועזב את שני ילדיו אצלינו ישראל ועזרא, וגם חמש אחיות ואחי שלום הקטן בן שש שנים. שמונה ילדים. מה נאכיל אותם? כשאמר זאת יצחק זלגו עיניו דמעות. כאשר שמע זאת הרב את מצוקת הרעב, ובפרט בימי החג, נכמרו רחמיו על דמעותיו של יצחק, ופנה לקונה אברהם אלשיך. 'האם רצונך בלב טוב לקבל את כספך ולתת את הטלית לבעליה, ומן שמים יזכו אותך ותשיג טלית אחרת, וגם תיחשב לך זאת לצדקה'. השיב אברהם, 'מסכים, אני עושה זאת לכבוד השם ברוך הוא, ולכבוד הרב אב בית הדין, אבל בתנאי שלא תימכר הטלית לאיש אחר'.

(איש ימני ח"ג עמי שפי"ד)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

התודה והכרזה לידידנו הנעלה הרב מאיר לוי הי"ו מנכ"ל אור ההלכה אשר מפאר ומרומם את עדתנו בכלל ואת צרכי הת"ת בפרט, יה"ר שיראה תמיד פרי בעמלו וחפץ ה' בידו יצלה, אכ"ר

תפארת בנים

תלמידי הכיתות נסעו להתברך מפי אחד משרידי תימן מארי סאלם עמרן שליט"א שהנו בגיל מאה שנים בלע"ה, אשר שמח שמחה גדולה והתפעל מילדי החמד ואף הביע זאת בפיו כאשר בירכס ברכה ארוכה במשך כעשר דקות שיגדלו לתורה ויראה בחזוה ובשמה ויהיו ת"ח ויראים ועוד... לאח"מ נסעו לחזות מקרוב כיצד עשו אבותינו מצות, במאפית המצות טעמו וראו באשקלון, ואח"כ נפשו והתרענונו בפארק ניצן

זכו במבצע
'מסייעים ומרויחים'
התלמידים
ידידיה נהרי נ"י
שלום אברהם דמרי נ"י
יה"ר שיזכו להיות תמיד
מן המסייעים ולא מן
המסתייעים

תלמידי
כיתה א'
בשיעור
חצר

חכמי תימן

הרב שלום סיבהי זצ"ל

גולד בכפר חציר שבמחוז כולאן. למד שחיטה אצל מארי יחיא שחב והוסמך לשחיטה ורבנות אצל הרב הראשי מארי יחיא יצחק הלוי. עסק בהצלת יתומים מהשמד ובהברחתם מאזור הסכנה. בשנת תרפ"ט נסע עם משפחתו לעדן במטרה לעלות לא"י, אך בעדן נמנעה עלייתו לארץ ע"י הבריטים בטענה כי הוא מבוגר מדי. רק באלול תר"צ זכה ועלה לא"י. התיישב בראשון לציון ושימש רב ומנהיג. עסק בכל התחום הרוחני והתפרנס מיגיע כפיו בחקלאות ובמסחר זעיר. סייע רבות לעולים שעלו בעלייה הגדולה, וכן ליתומים ולעניים. עסק גם בפעילות ציבורית עניפה, היה שותף למאבקים הציבוריים בתחום שמירת מסורת היהודית, היה שותף למשלחות ולכנסים ואף הרצה שם.

נפטר כ"ט תשרי
התש"ז

התודה...

לכל אלו שהעבירו לידינו את קמחא דפסחא וזכו לקיים מצוה זו בהידור רב. יה"ר מלפניו יתגדך כשם ששמחו את בניו של-מקום כן ישמחם ה' אותם ואת בני ביתם לעד ולעולמי עד. ושיהיו תמיד מן העתנים ולא יצטרפו זה לזה ולא לעם אחר, אכ"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליזונה בכל הברכות האמורות בתורה לעמלי מערכת העלון רבני חת"ת שליט"א

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com